

W Bramie Grodzkiej

*Opowiada mi Tomasz Pietrasiewicz,
że przychodzi do Bramy bardzo wczesnie,
nawet przed świtem.
Ale jak pytać o tak intymne obcowanie z nieobecnymi.*

*Starówka we mgle listopada, błyszczą kamienie
pomiędzy świętym Michałem a synagogą,
przechodzą tędy w obydwu kierunkach ludzie.*

*Tyle fotografii, lecz Miasto jest niewidzialne.
Nie zapadło się jak w legendach,
zostało zburzone, a mieszkańcy wymordowani.
Ci, którzy na nas patrzą, patrzą naszymi oczami.
Ci, którzy do nas mówią, mówią naszymi słowami.*

*Pijemy kawę w ciemnym wnętrzu przy Szerokiej 28.
Chcemy, aby istniała tamta ulica,
dopóki rozumiemy ciszę Poematu Czechowicza.
Za wąskim oknem wiatr rozrzuca liście,
deszcz ukosem zacina o szybę,
w dłoniach czujemy ciepło filiżanki,
nad którą unoszą się obłoki, aureole i pętle.
Mówię: to właśnie to, to misterium „Jedna ziemia dwie świątynie”.
Ocaleni i sprawiedliwi
(nieliczni ocaleni, nieliczni sprawiedliwi)
przynoszą światło i rozmawiają przez głośniki
ponad przepaściami i ponad epokami.*

*Dobrze, że pamiętać to nie tylko wspomnienia.
Dobrze, że sztuka to nie tylko wizja i naśladowanie.
Dobrze, że ponad sztuką i ponad życiem jest dobro.*

Ks. Alfred Marek Wierzbicki